

lidstvo je rovnocenným soupeřem bolu. A systém jakýhosi alibistického totalitárního uspořádání ve jménu nejsvětější demokracie... tenhle systém je mrtvejší a já už se jen děším případný korupce. Tě nejvyšší.

My bereme jeho důvody v potaz, koneckonců se přece jedná o čistě lidskej vynález: Sebevražda. Podání demise na svoji vlastní osobu. To říkám, aby sis třeba neinterpretoval naši maniakální hysterii jako akt odporu a definitivního bojkotu. To jenom když se potkaj dva stejní jedinci, tak se bude vyhlašovat válka. A tohleto ví každěj. A Gold to věděl tuplem.

Umiš si, Quicku, představit, na kolik tisíců parazitujících armád se vynoří zpoza jakýhosi rohu, a to kvantum falešného velebení? Tady se jedná o ten princip Boží ješitnosti. Žere vlezdoprdelovský orientovaný exempláře. Taký že nebude vůbec těžký vypočítat si, kolik nám ještě zbejvá času. To asi ne, co?

Já ne. Já ti na rovinu říkám, Quicku, že já to nebudu, já si tu klidně chcípnu sama. Já ho tentokrát bojkotuju. Tvý lidi patří tobě. Jsou tvým potenciálním majetkem, a proto je tvou P R I M Á R N Í povinností zabezpečit nejdřív je. Gold se na nás vybodl. Nejsem z těch, co mu to žerou. A ten nejspodnější článek ignorantsky vychcanejších vyžírků bude velmi spontánně, skoro až nonsalantně kroutit pozadím. Přece jen jsem spíš z těch, co sletěj. Každěj by měl, Quicku, takovej primitivní finální záťah pochopit hned."

„Co teda tady bude dělat ten zanechanej spolek?“
„Víš, pro ty holt Bůh asi nebyl přizvaněj. Já osobně už ho nikdy nepozvu a on nevstoupí do mých domů. Neuvidí, já mu neukážu. A ničeho se nedotkne. On tam dole moc dobře ví, ke komu promlouvám.“ Vykoukla jsem z okna a zařvala na Golda dolů:

„Už nejsi mezi pozvanými hosty, jo? Měls tam bejt, a teď

si tam už, kurva, nejsi! Nikdy se ke mně nedostaneš.“ Neozýval se. Obrátila jsem se ke Quickovi.

„Já bych si tak vychutnala ho k sobě stokrát vytáhnout a pak ho poslat do někam. Jenže odtamtud se ti podrazá-cí vracej prakticky věrně zachovani, jen s o něco větším předpokladem ke slibný kariéře místní supersvině.

A já... Já se sakra vynasnažim ho nezvat a NEZVAT, NEZVAT!!!... Je to vlastně celkem nekomplikovaná procedura. Nic osobnějšího v tom asi nebude. Prostě ho jenom nepozvu... bude mnou skromně nepozván... Už prostě ne! Quick tupě hleděl do země a počítal stádo zautomatizovaných mravenců.

Kdo mi ublížil? Kdo mi odebral Golda, kdo mě odebral jemu? Která síla je schopna oddělit jedno a totěž? Kdo to umí? Přehryznout pupeční šňůru a naporcovat mi k obědu zdevastovaný zbytky nadlidský hodnoty? Člověk. To musel bejt člověk.

Stvořitel si mě přikoval k sobě. Má vesmírnou dělohu a naše vojska v ní plavou kraula.

A pokud někdo přestříhne jednu z těch nekonečných pupečních šňůr, tak jsme nucený se sami porodit. A neumíme chodit, a neumíme jít, a neumíme skákat... a nemáme Boha...

Quick mi pověděl celej mechanismus. Jak to chodí, když Gold spáchá sebevraždu. Je vyhlášeněj krizovej stav a nás může konečně zatížit ta nesnesitelná lehkost bytí. Až dnes mi došla Kunderova fráze. Nesnesitelná lehkost bytí. To přišerný bytí... ta jeho vína a náš trest.

Nepozvala jsem Golda...

Kam?

Na smrt...

S náma...

*

Už je konec... je po všem
Helikoptéry hučí, jdou pryč
Zrcadla kolabujou... vzlykají
Už je to pryč

Jsmo v řadách
V obscenní linii
Jsmo cizí, spáči, poranění
A narvali do nás...
Jen dejchat v jeden čas!!
Vzali nám zbytečky
Zbytečky, zbytečky
Už je konec

Pišem naposled, mluvíme za sebe
Za tichých pochodů
Odcházej poslední myšlenky
Nemaj se vrátit
Dávno je to

A jsmo v řadách
Čára jetá a jsmo udělaný
Jeden a druhý
Druhý a třetí
Za hlavama vřeští...
Máme se držet cizích
Je po všem
Už je konec

Quick se posmutněle jal vysvětlovat, jaký opatření se maj
udělat, když něčí Bůh spáchá sebevraždu. Především se

musí vycházet z jednoho prostého faktu. A to je, že Boha
budeme velmi brzy následovat. Dal nám tejdnen.

..V historii není zaznamenaný jediný případ, kdy by lid-
stvo přežilo Boha o víc než jeden tejdnen. Většinou to bej-
vá do pár dnů. Hele, ale ty jo, to je docela průser. My si bu-
dem muset fakt máknout, jestli máme dát šanci budoucí ci-
vilizaci.“ Jako že konec epochy jedný civilizace vždycky
končí sebevraždou jejich Boha... bylo to hrozně smutný,
jelikož Quick odejde s náma. Do pár dnů bude po nás, po
Quickovi a pak pár setin na to dopadne padající Hospodin
konečně na zem. To je takový to ležení po ránu, do zvo-
nění budíka zbejvá pár minut a my se modlíme, aby těch
pár minut bylo delších než celá existence. A takhle bude-
me ležet, až se vydáme na túru údolím smrti, abychom se
položili a počítali minuty, dokud neuslyšíme to mytický:
..Bum.“ Bude to rána, jak když exploduje TNT. A až se
tohle, Agátka, stane, tak v ten moment skončíme. Skončej
naše vzpomínky, průsery, snahy, naděje a umřou naše po-
tenciální budoucí děti a pokryje nás deka ticha.“

Deka ticha...

..A pod tou dekou konečně zavřeme oči nafurt. A nebude
žádný nebe, žádný vykoupení, vysvobození, ale trest.
A pojedou nenarození, počatí, zamýšlení, svaťi, trpící i bu-
doucí. A chcípnou taky mrtví, co se dostali do Nebe nebo
do Pekla. Tohle všechno bude přikrytý, aby o nás už ni-
kdy nikdo nemohl vědět... ani samotnej Bůh ne. A až ne-
budeme, tak je možný, že se dočkáme něčeho neobjeve-
nýho. Nějaký substitute. To nikdo neví. To je dimenze,
o který je zakázáno mluvit. Bude ticho. Jako po mastur-
baci... to trapný ticho po orgasmu. Nikdo neví, co je za
tou finální smrtí...“

Udělal se mi mdlo. Já vždycky doufala, že ačkoliv se pravděpodobně jednou propadnu do Pekla, jiní za mě aspoň užijou zbytek rezerv globálního štěstí. Představa, že zmizíme a nebude tu nikdo, kdo by nás v budoucích časech obhájil nebo reprezentoval, byla užirající. V žaludku se mi vzbouřil element člověčí podstaty, a to je: „za každou cenu zachovat lidskej rod a jeho Boha“.

A to se nemělo stát
A nám zbejvalo pár dnů
A já tu deku ticha tak nenáviděla.
A já chtěla žít... jako nikdy předtím...
Já proklínám naši školu

Řekla jsem kdysi, že až půjdu Údolím smrti, tak že se nebudu bát. Řekla jsem to v osmnácti. Tvrдила jsem, že až

budu kráčet údolím smrti
S puškou v ruce
A bazukou mezi nohama
Až mě budou lízat mrtví lidi
A ďábel lákat na bonbony
Až mě bude Hospodin vykupovat
A bílá Amerika vyhlásí mír
Já se nebudu bát
Protože mi tohle údolí kříží cestu
Už posledních osmnáct let
A žádněj Satanskej kurevník není horší než já
A žádněj Bůh mě neuplatí
A nižádná černota není tmavší
Než moje hlava
A budu kouřit
A zdravít mrtvý lidi
Co mi lezou na soukromej pozemek

Už posledních osmnáct let
A nic tam jednou v tom údolí
Mě nevykolejí
Když je moje ruka ještě vražednější
Než zlo
A zlo mi je jasný
Už posledních osmnáct let
A s bazukou budu za jedno
Prostě až umřu
A pudu tím údolím
Tak se nebudu bát
Jako posledních osmnáct let
And what about Heaven? Zeptaj se mě
Bohužel
Já řeknu jenom: Bohužel
A vim to už osmnáct let

Jenže moje nebojácnost vzala nohy na ramena a já se v tom sklepe namíste před Quickem počurala. Čurala jsem studenou moč, jako by ze mě odešla přirozenost, a bylo mi tak špatně, že jsem si musela vzpomenout na jednu reklamu na vložky, kde se dotyčná krasavice utíře vložkama, jelikož momentálně nenachází ručník. Takhle mi bylo. Doufala jsem, že konečně už vyrobil Mickey tu dokonalou vložku, která by všemu dala smysl.

Moje konstrukce se hrouťí.
Už nemá dlouho fungovat.
Jsem zoufalá.

*

„Musíme kandidovat sami na sebe.“ Jak se kandiduje na sebe samu?

„Prostě vyhlásíš konkurs na svoji osobu a zájemci by se měli ohlásit sami. Může to být cokoliv od pravítka přes Maharadžu až po Sochu svobody. A tihleto jedinci by nás v době, kdy si budem lehat a bude nás pokrejšvat ta deka ticha, měli zastupovat na zemi a v naší civilizaci a budou zpívat Stabat Mater od Dvořáka a mělo by to symbolizovat Opus homo sapiens. Je to spíš záležitost zoufalosti a rituálu. Dělal to na tisíce generací před náma a doufáme, že v tom příští generace budou pokračovat. Rozumíš mi?“ Jednou jsem se při sexu počurala. A na tohle jsem si při vši ty apokalypse musela vzpomínat.

„Jednou jsem se při sexu počurala. Bylo to hrozný.“ Quick mě uhodil pohledem magora. Pomalu, ale jistě se naše myslí odebiraly do svých soukromej hrobů a nám v lebkách zůstala viset inkohorentní šílenost.

„Jo, tak to teda vyhlásíme do školního rozhlasu. Tam dole na zemi se to už ví.“

„Ne. Ale dneska umře hodně lidí a z oblohy budou padat žáby. Kobylky se přemnoží a zaútočí na větší světový casina. A taky budou dneska zdobit oblohu dva měsíce. A americká vláda vyvěsí nad Pentagonem vlajku s kulometem ve znaku. Kdo si těhle artefaktů nevšimne, tak bude brzo hodně překvapený. Jinak Země zase usne a párkrát ještě zapará, několik stovek týpků se přes noc stane HIV pozitivní a vegani zaútočí na Mekku. Bude chaos a zmatek, jenže si toho moc lidí nevšimne. Když jsem pro ně tehdy umíral, doufal jsem, že ty jizvy na rukou budu mít zatraceně dlouho. A vidíš, ani se mi nezažhojily a pár tisíc let na to, budu muset evakuovat lidi do předsmrtněch čekáren. Agátka moje, to prostě bolí... já si nemůžu pomoci, to je ta největší možná tragédie a nám se to

nemělo stát tak brzo.“ Spousta věcí se nikdy neměla stát. Hitler se neměl stát genialním malířem pokojů. Titanic se nikdy neměl potopit, vlčí maky nikdy neměly spatřit světlo světa a my měli všichni umřít na mor. Lepší než kráčet krokem vyrovnaného debila směrem do černý díry.

„A pak bysme taky možná měli udělat poslední večeři Páně, ať jsme pohromadě.“

„Kde vezmeme jídlo... to chceš sníst tu kozu?“

„Já něco seženu.“

A tak jsem se s Quickem křečovitě rozloučila a já toho chlapa miluju. Že s ním půjdu na smrt ve stejný linii armády živých organismů, přibuzných s naší civilizací a všech jejích proher... to jediný mě minimálně uklidňovalo.

Chtělo se mi dovolat Štěpánka a vykřičet mu do konce času, jak moc ho miluju a že jsem ho nikdy nechtěla úmyslně opustit. A chtěla jsem se vydat do hlubin naší telepatie a rozeslat každýmu hlasovou zprávu, že jdu s nima v jedný řadě a že se z nějakýho konce nezeseru. A chtěla jsem poslat po messengerovi prarodičům kytici s omluvenkou za to minulý. A chtělo se mi dopsat věci, co jsem nedokončila, a chtěla jsem dohnat všechny hodiny zpěvu a chtěla jsem se pokrytecky děsit maturity a chtěla jsem se ohánět maximálně sprostějma slovama. Nešlo to. Když má skončit ta domněle nesmrtelná esence života v každým z nás, tak rebelovat už nejde.

REVOLUCE BYLA PRO JEDNOU... ...POZASTAVENA

*

Doktor práv pan Reinhard Mattoni, ta koza, se na mě koukal značně rezervovaně. Vyšla jsem ze sklepa, zatímco si Quick do bot narval citronový slupky. Blázní. Tak a teď to musím rozšířit... to nebude sranda, vzhledem k tomu, že to jediný, co nás po celej pobyt v naší škole drželo při životě, byla představa konečný svobody, který jsme se údajně jednoho dne měli dočkat.

Jak se dělá kandidatura na vlastní osobu? Inzerát do novin? Ne, ta se prostě veřejně vyhlásí a okolní živočiškové se pak ukáží sami. Jiná volba nebyla. Chyběl mi dialog. Chybělo mi to, o čem říkala paní Vavrečková, že je fundament porozumění, a to, abych se teď mohla někomu zpovídat. Jediněj tvor, momentálně schopnej mi prodat odpustku, byl JUDr. Reinhard Mattoni (ta koza).

„Zhržšila jsem údajně největším lidským hříchem. Spáchala jsem sebevraždu. Pykám už pro tu kravinu dlouho. Vlastně už ani nevím, jak dlouho jsem tu. Nakazila jsem svoji krásnou sestřičku a ublížila jsem tím x lidem. Taký... jo, taky jsem byla párkrát nevěrná někomu, čehož dodnes lituju. Byla jsem protivná, když jsem se neměla ráda, a z mé držky se valily ty největší vulgarity. Doted. Ignorovala jsem starost svehj bližních a dodnes trpím masochismem a schizofrenií. Chodila jsem za školu, mý ego nabylo astronomickéjch rozměrů a moje psaní bylo od a do zet čistej komplex, i když jsem věřila v jeho význam. A věřim v to dodnes. Neustavičně jsem lhala, i když třeba šlo jen o nějakou shitovou nicotnou záležitost. Naučila jsem pár lidí hodně špatný věci, ale hlavně: svýho času jsem nenáviděla Boha. Vedla jsem s ním válku a byla jsem si jistá, že vyhrávám. Házela jsem bláto na poslední čistotu a byla jsem typickým reprezentantem ge-

nerace posedlý tmou, zlcm, egoismem, tyranii a potřebou ničít. Taky jsem reprezentovala shnilou hlavu plnou perverzností a možnýho uspokojení, jen když se něco týkalo zla. Ani si neumíš představit, co všechno jsem Bohu do očí řekla, a s nadlouho čistým svědomím.

A taky mi jednou bába řekla, že jsem houba. Že maj lidi odlišný senzory a ty že reflektujou různý podněty. A já citlivá na zlo. Já ho cejtila těsně v krku, ať už bylo na tisíc kilometrů daleko. Já trpěla cizím neštěstím a mě fascinovala lidská moc v otázce destrukce, sabotáže a nefalšovanýho tisíciprocentního zatemnění mysli. A jestli nás po zemi chodilo víc, a já věřim, že jo, tak jsme byli silný a naše jedy kazily okolní ovzduší. A za to se cejtim vinná. A to ačkoli bych v tom pokračovala, kdyby nám dali ještě jednu živou šanci. Je po všem a já se z toho chci zpovídat, i když nemám pocit odlehčení.

A já chci věřit, přestože toho už nebudu schopná, že se tyhle věci zapomínaj. Že mi tam nahoře odpustěj a že to nakonec nebyly smrtelný prohřešky. Moje činy byly kryptickou reflexí příčin. A taky věřim, že jsem si ty příčiny vyžrala na dlouho dopředu a že mi někdo dá ještě šanci blejsknout se ve světle spíš zoufalce než strategickýho grázla.

Pane doktore, posloucháte mě?“ Pan Reinhard Mattoni okusoval hranu stolu v jídelně a zřejmě si byl jistější tím dřevem než mou zpovědí.

„Bude mi odpuštěno? Nebo, ty jo, aspoň zapomenuto?“ Pan Mattoni se trochu zakuckal o ukousnutej špalek. Asi mu zaskočila tříska. Bylo mi, jako že se na mě sesypal řežec tragédií a dramát.

Já vždycky měla povolení k Apokalypse

Namířila jsem to do sborovny, do sekretariátu školy, kde jsem chtěla promluvit do školního rozhlasu. Jenže Gold udělal pana Mattoniho prozatímním ředitelem školy s věškerými pravomocemi. Přemějšlela jsem, jak toho doktora práv v blesku naučit lidský řeči. Bylo dost paradoxní vzhledem k posledním událostem na naší škole a vůbec k celý tyhle magoristický novele, že po tak dalekosáhlejších narušeních, jako byl Goldův skok z okna, jsem nebyla schopná přijít na způsob, kterým bych naučila kozu lidský řeči. Asi mají všechny podivnosti své meze a lidskou řeči zvířata nemluvěj.

V sekretariátu nikdo nebyl, jen stará lejstra Bárbinů týkající se chodu školy, bylo tam pár prošlejších třídnic nadupaných dost morbidními poznámkama komentujícíma chování zdejších žáků. Z recese jsem nakoukla do naší bejvaly a narazila tam na poznámku: „Agáta Lomová ruší průběh výuky hlasitým prozpěvováním lidové písně Šla Nanyňka do zeli.“ Jo, tak to je dost krutej postřeh. A co ještě:

„Sotákův praspopis je nepřijatelný, navrhuji doučování z krasopisu!“

„Stečna Radovičová se pravděpodobně domnívá, že se jí předpis o konzumaci Coca-Coly light netýká!“

„Vrána se chová jako namyšlený arogantní toxikoman!“

„Stečna Shifflerová odmítá přestat krváčet z prostřeleného temene. Špiní okolí a narušuje tak chod třídy.“

„Žák Bícha vydává nepřijatelné a znepokojující zvuky.“ Pamatuju si, že Pindá to tehdy na Bohoslužbě odnesl useknutou rukou.

„Stečna Čáslavská nezná jedenácté přikázání, navrhuji reparát na konci školního roku.“ Bárbiní tehdy propagovali jejich takzvaně jedenáctý přikázání a to znělo:

„Učitel ví všechno. A když to neví, tak to ví!“

A v neposlední řadě na me zapůsobila poznámka na Bětuščinu adresu:

„Stečna Remešová je dnes neupravená a vypadá jako stokrát přejetá automobilem.“ Tak k tomuhle jsem neměla slov. Jediný, co naší škole chybělo, byly experimenty zaměřující se na zprodukování nějaký období árijský rasy. A možná tady nebylo dost Josefu Mengelů, aby nás napíchovali a nechávali vykrváčet, nebo nezamejšleli podrobnější analýzy jevu zvanýho Jednovaječná dvojčata. Ale nebyla těchhle věcí potřeba. Bárbiní svoji autoritu uplatňovali přímo gurmánsky s takovou nordickou pečlivostí a my... nám se nikdy nezahojily rány.

„Prosím vás, abyste do mikrofonu něco pověděl. Slyšel jste náš rozhovor, takže byste měl vědět, o co jde. A prosím, zkuste mluvit aspoň trochu jako člověk, aby z toho něco bylo. Myslím, že je to dost důležitý, tak to, prosím vás, neposerte!“ Doktor práv JUDr. Reinhard Mattoni se na mě podíval pohledem krácejícího na smrt ukřižováním na obráceným kříži. Bylo mi jasné, že toho možná po něm chci moc, ale Goldova lecke nemohla bejt přece tak scestná. Vrazila jsem doktoru do huby mikrofon.

„Bé...bé...bé...bé!“ Tak tohle perverzání kozí kvákání se táhlo podobně dlouho jako proslov hodnej oznámení příchodu smrti v lidský řeči. Je pravděpodobný, že si Otec Shit připravil svoje slova a nejspíš něco znamenala.

„No tak, to je dost, to stačí.“ Byly mi úplně jasny ksichty zaraženejch poslouchajících. Ještě že kozí sýr je tak dobrej, jinak by tahle zvířecí čeled' byla u nás zbytečná. Vzála jsem si do ruky mikrofon.

„No prostě dneska jsme asi před tři čtvrtě hodinou byli svědky sebevraždy spáchaný našim Bohem. Skočil z ok-

na ve sklepe. Prostě spáchal sebevraždu, čili asi víte, co bude následovat. Je nutný udělat krizový opatření, teď když se nás má týkat jakéjsi pomyslný konec. Asi něco jako apokalypsa. Žádám vás, abyste nepanikařili, jelikož některý záťahy budou dost důležité. V podstatě se údajně jedná o výměnu civilizací a za několik tisíc let by tu měl pobývat jiné druh lidstva. Zachovejte klid, je to moc důležité. Tak nejdřív těsně předtím, než Bůh skočil, tak pověřil tady doktora práv JUDr. Reinharda Mattoniho dočasnou správou naší školy, což znamená, že vám budu průběžně interpretovat následující kroky. Za prvé je fakt důležitý, aby se konala veřejná kandidatura. To znamená, že vyhlásíme konkursy sami na sebe a bylo by dobré, aby měl každý z nás do zejtra zástupce, ochotného v době smrti zastoupit. Obrazně řečeno se jedná o symboliku a ne záchranný plán. Takže opakuju, aby každé vyhlásil konkurs na svoji osobu a pokud možno ihned začal jednat se zájemcem. Je relativně jedno, o jakéj druh zástupce se bude jednat. Nějak se ohlásím, až skončej naše kandidatury, protože to je momentálně nejdůležitější. Dík."

Ten zhrzenej šum dolehl až do nitra zvukotěsný ředitelny a mně to utrhlo kus srdce. Umírat hrozně vadí. To prostě vadí a bytost by tomu podle mýho neměla bejt vystavovaná víc než jednou.

A tak jsem sklonila hlavu, přivázala Mattoniho za veřejný služby ke katedře a mířila do veliký haly, kde v klecích poctivě hnily zbytky Bárbínů. Zase náš kyslík smrděl jak H₂S. Tahle naše škola je prokletá **neutuchajícím smradem. To je víc než samozřejmý.**

V hale už bylo žáků jak nasráno. Měli v ksichtech paniku, hysterii a měli teplotu. A tak se brzo ze slibnejch začínajících revolucionářů stala ta stará dobrá, poctivě terorizovaná štvaná zvěř. A bylo mi jasný, že drtvá většina

přítomných hořce litovala, že sem kdy na tuhle školu přišla. Kdybychom byli ještě živi, tak aspoň třeba stačíme zajít do McDonalds, což by triumfálně zakončilo naši globalizační epochu.

Byli jsme zakázaný dřevo z odsouzenejch lesů desperátů a naše armáda načichla monstrozní sílou nepoužitelnosti, nebo maximálně dávno užitého jednopoužití. Já tiše proklínala Boha, že nám po všech historickéjch incidentech připravil takový inferno. Že nám prostě nezapomenul utrpění, a přestože se systéem spravedlnosti zdál pracovat spolehlivě, tak on nás toho mučení prostě za žádnou cenu nehodlal zprostit. A pak si skočí z okna, pověří mě tím Mattonim a předpokládá, že tak učiníme a svět poklidně skončí. Já jsem alergická na smrt. Já ji maximálně nenávidím. Já ji tak nenávidím, že už nevím, co se sebou dělat. Já už mám tý existence tak akorát a bejt Bohem, tak se vzdám svýho náročnýho úřadu, ať se s tím bytostí vyřádaj samy. Jestli nás stvořil k obrazu svýmu, tak musíme bejt nabouchaný systematickejšma pořádkumilovnejma předpokladama. Prostě jsem mu předříkávala svoji privátní sbírku sprotejch slov, zatímco se naše uskupení počalo uspořádat.

Postavili jsme se do deseti řad po sedmnácti. Byli jsme přesně seřazený jako švýcarský hodinky.

Frank spustil:

„Vyhlášíme všem okolním přežívajícím a dosud alespoň zčásti funkčním organismům, aby vyslyšely náš hlas Chudých, hnusných, ošklivých. My žáci státní školy, nacházející se zde, vyhlášíme veřejnou kandidaturu na naše místa. Nemáme co nabídnout, pouze možnost spoluúčastnit se nepatrného ulehčení odchodů naší civilizace. Vzhledem k tomu, že náš pán Hospodin se již nachází ve stavu pádu, a jelikož se minutu za minutou při-

blíže velikému třesku, žádáme, abyste pospíšili do naší školy. Je potřeba jednat rozhodně a rychle. Domníváme se, že takto veřejná kandidatura je i ve vašem osobním zájmu a že nás nezklamete. Máme čas do zítřka. Teda celou noc. Prosim pospěte k naší zkurvený škole. Potřebujeme vás."

A jak tak Frank řečnil, někdo nám navlíkl hlavy na šňůru pochybností a mentálního zkolabování. Kdyby tady tak byl Eminem. Neměli jsme lídra a spláchl jsme se v nevěrohodnou slátaninu. Nikdo netušil, jestli se nám to povede, jestli se stačíme připojit k ostatním zástupům kráčejícím do údolí smrti. To byl asi můj největší strach. Že umřeme odříznutý a sami ve škole, co tak ohavně smrdí. Čekali jsme přibližně hodinu, než se začali ukazovat první zákazníci. Za tu hodinu jsme snad padesátkrát zazpívali All you need is love. Bylo nám to prd platný, ale duše Lennona nás tak mohla spojit v pavučinu sto sedmdesáti natříkrát zrecyklovaných kurev. A během tý Lenonovy hymny se mi hlavou hnala na druhý struně jistá linie zhudebněného velebení „Creatora“. Já ho muse-la velebit, jinak bych si musela lehnout. Veni Creator Spiritus. To jsme donekonečna zpívali na tom nábožensky polygammním táboře v Taizé. To jsem byla ještě přibližně bezbranná a neznalá hlubin. A ta hymna na počest Stvořitele mě naplňovala smyslem a důležitostí. To jsou ty šlehy momentů prosáknutejších neúnosným a životníma paradoxama.

Pikolka mi prskla do oka.

„Chci se ucházet o tvoje místo. Máš volno?“

„Já tak trochu doufala, že to zrovna nebudeš ty, ale teď už je to jedno, Pikolko!“

„Budeš protivná i teď... jsi stejnej opruz jako vždycky. Jsi jak slepená patexem nebo co. Nikdo se do tebe nedostane.

Bud' ráda, že jsem ochotná převzít tvoje místo.“ To bylo první, co Pikolka promluvila jako skoro inteligentní člověk. „Slyšíš tu hudbu, Pikolko?“

„Tu tady bude slyšet víc lidí.“

„Už to všude trouběj. Každěj to musí vědět. To neměli dělat, ty vole, dyt ty lidi se docista poserou.“

„Já vim, ale to je jejich business.“ Prosebně vzhlédla.

„Podej mi žiletku.“ Pikolka odjakživa u sebe nosila sadu luxusních žiletek. Aby se nemohlo stát, že by dostala žízeň a nemohla se napít.

„Ukaž.“ Podala mi žiletku a já si nařízla pravý zápěstí. Pikolce se rozsvítily oči. Pomalu, ale jistě se hlavou sunula k mému zápěstí. Mě už to nebolelo. Už mě nic na světě nemohlo zabolet. Protože když padá lidská existence dolů, aby se už nikdy nemohla vrátit, aby tam bylo bitevný pole narvaný směšně potrhanejma loutkama a vprostřed Bůh, co vypadl z okna, tak se holt stane, že bolest podá demisi a tiše se odebere do minulosti jako dávnej artefakt. Potom tam člověk stojí a ví, že už hrůzou dávno umřel. Pod tou slupkou domněnky je apatie. City už dávno kapitulovaly, tělesná teplota jen tak tak přežívá a tenhle moment signalizuje naprostej rozpad. Zánik lidského ega. To se nás týkalo a nikdo nezůstal zapomenutej. Byl to snad ze zákona povinněj pas, kterej si museli opatřit účastníci zájezdu ke zkáze?

Pikolka mi luxovala zápěstí, jako by měsíc nic nepozřela. Byla jsem naprosto srozuměná s tím, že mi druhá půlka ega pije krev a přežívá tak jen ve formě vampýrismu. Byla jsem zadobře s faktem, že se morálka přehodnotila a nám k užítku poskytla akorát ty ojetý zvrácený způsoby. A přišlo mi, že je to tak OK, jelikož za chvíli stejně nebudeme, a je to jedno. Myslela jsem na Cobaina, ve který řadě asi půjde... a myslela jsem na to gigantický setkání minulý-

ho, přítomného i budoucího živého tvorstva. A to všechno jen proto, že Bůh spáchal sebevraždu.

„To se nedělá. Píkolko, to se prostě nedělá. Tak daleko-sáhlý autority, jako je Bůh, si nemůžou za žádnou cenu přivlastnit právo nás vyfuckingovat. Já to ještě nemůžu zpracovat.“

„Oni můžou všechno... Bohové maj dovolený absolutně všechno a není nic, co by jim po právu mohlo být vyčítaný. Nebo odepřeny. A to je ta božská nespravedlnost a to je, proč jsme my tady tak nedořešení. Ještě než jsme vyrůstli z půdy, tak nás pohnojili gigantickým komplexem. A to jen, aby nám tak mohli vládnout. My jsme taky bozi, ale zkažený a jednou nám každému dojde palivo. Protože nás hnojej komplexem. Tak proto nás zákonitě můžou poslat na smrt a nikdo jim to nebude mít za zlé.“

V jistých ohledech toho Píkolka věděla víc než já. Nechala jsem ji vybumbat, kolik jen chtěla, a ona toho využíla, až mi studny vysechly.

Dohodla jsem se s ní na důležitějších postupech s detailama a pak mi na mozek přiletěla Mandolínka. Že už ji nemám víckrát vidět. To nemůže být možný!

*

„Říká se, že až si lehneš a přikryje tě deka ticha, takže dojdem k jinému časoprostoru, kde už na nás budou ostatní čekat.“

„A nejsou tam války?“

„Já nevím a taky netuším, jestli mě to ještě zajímá. Chtěla bych jít naposled do nějakýho fakt luxusního casina a vybodnout se na celou existenci. Udělat něco maximálně povrchovýho.“ Mia měla pohled zabodnutej do země a zatím se nehodlala kouknout mi do očí.

„Už se lidem nemůžu ani koukat do očí. To je jak citovej holocaust. Já to nemůžu skousnout, to je poprvý, co si přeju nebejt člověkem, co si přeju nebejt vůbec. Mám sto chutí je zažalovat. Ať nám to vyplatěj pojišťovny. Tahle diskriminace je hrozně zavádějící, a když pomyslím, že už nemůžu podruhé spáchat sebevraždu, protože to už prostě nepude, tak mě tahle představa uvědomování si sebe samý znechucuje až do dna číše bolehlavu. To je poprvý, co mi přijde, že je lidská existence moc těžká. Že nikdy nebylo v plánu, abychom ji unesli. Já už nevím, Agát. Já už neumím nic posoudit. Žere mě to a furt to má hlad.“

„Snad to nebude bolet. Ty jo, snad je to naposled. To by bylo vykoupení. Nebejt. Nenapadlo tě třeba, že by to mohl bejt jen konec, kterým to vždycky mělo skončit?“

Mia neodpověděla. Nevím, stálo-li za to řešit, jestli to, co se mělo v příštích dnech stát, bylo oprávněný. K něčemu dobrý, nebo ne. Jediný, co vím, je, že to odpoledne nám Gold navždy zdemoloval poslední zbytečky našich jedinejch já. A pokud se jedinec znenadání vyskytne na školní chodbě a mermomocí se pídí po vhodným zástupci, až tu jednou nebude, tak konstatuju, že nám měli všem předplatit aspoň psychology. Mandolínka se sesunula na zem a lehla si. Jako tehdy na Václaváku, kdy si jednoduše lehla na zem a čekala, až umře. Nechala jsem ji o samotě.

Moje přítomnost už byla asi prd platná.

Hala byla značně rozbouřená. Báli se, že nestihnou najít kandidáta a že jejich památka tak bude znesvěcená. Píkolka seděla u automatu na Coca-Colu a trpěla samomluvou. Z levýho koutku pusy jí sjela kapička krve.

Hledala jsem Quicka. Byl na dámskejch záchodkách a pilníkem si upravoval nehty.

„Táta tvrdil, že na smrt se musí kráčet upraveně a čistotně. Jinak že to pozbuje příslušející prestiž.“

„Quicku, pojďte si říct, že si za dva tejdny ve dvě hodiny odpoledne dáme spicha v kavárně Slavia.“

„Proč?“

„Protože budu mít pocit, že to ještě nekončí.“

„A co si tam budeš chtít objednat?“

„Já pila jen horkou čokoládu, anebo taky hruškové džus.“

„Dobře, tak za dva tejdny budu na tebe ve dvě hodiny čekat v kavárně Slavia. Bude toho dost na probrání, co říkáš?“

„Jo, za těch posledních pár tisíc let jsme si řekli přibližně nic. Možná že to fakt není špatnej nápad.“

*

V noci jsem nemohla spát. Telepaticky jsem do svých síť pochytávala modlitby ostatních „kolemusnoutisepokoušejících“. Poletovali nám nad hlavama. Byla to nejhluchnější noc v životě mého ega a dosralo mě to. Měli do nás narvat přinejmenším rohypnoly. Na poslední noc. Neudělali to. Vyjebali s náma jako s promočeným nábyt-kem. Konečně se svět stal teritoriem nedobytných despoticky privátních samotářů a nikdo to nemá prolomit.

A tak, ačkoliv nás porouchanejch, obávajících se ve třídě leželo na lavicích relativně dost, byli jsme osamoceni v tý nejryzejší podstatě osamění. A že ostatní citový exploze, jako byla představa lásky nebo nenávisti, nebyly a nejsou nic jiného, než iluze a velmi nekomplikovaný lži. Tušila jsem, že i Bůh je sám. Stvořil si nás k obrazu svému. Moc odlišností se do našich vzájemnejch dialogů natěsnat fakt nemohlo. Naše společenství původně zamejšlený jako nositel jednotnýho poselství lidskýho se prostě za žádnou cenu nemohlo vejít na tak miniaturní a diskvalifikovaný místečko, jako byla planeta Země. Někde v inteligentněj-

ší dimenzi musel fungovat princip neomezenýho prostoru a tam bych asi bejvala našla svoje zdiskreditovaný a pošlapany ego. Musí to tak bejt, jsem o tom skalně přesvědčená. Tolik zmedializovaná představa propagující představu společenstva, jen s tím záměrem udělat z nás pozitivní debilny, byl největší podfuk, jakej na nás mohl Bůh spáchat. Kdybych uměla latinsky, oháněla bych se tvrzením, že člověk, to je ten samotář, co si svý samoty nikdy nevšimne. A oni by dali za pravdu, jelikož by to v latině znělo strašně vznešeně... hm, ale latinsky jsem uměla asi tak jako pravděpodobnost tchořovy znalosti Passoliniho tvorby.

Tak jsme mezi sebou předstírali, že spíme, vedli úmornej dialog a dosti profesionální systematickou se propadali až do sklepa hluboko pod dnem oceánu maniakální zoufalosti. Bětuška tiše poplakávala a doufala, že to nikdo ne-reflektuje. Ale tu noc mně v bubincích skřípala živnost, každý čerstvě uroněný slzy. Mnou otráasala pouhá vibrace, již na druhým konci šířil zdevastovanej Matěj. Já měla vykalkulovaný, kolikrát do hodiny zamrkal Benedikt. Byla jsem strozuměna se zvýšeným tlakem vynervovaný Johanky.

Nenásilně jsem se odebrala do stavu katatonie, jež mě měla křečovat až do čtyř hodin odpoledne druhýho dne. Cosi mi vymodelovalo tělo do pozice kretenismu a někdo mi spustil promítání výčtu všech mejch životních chyb a největších zklamání.

– věř nám, táto, dneska už spát nebudeme. A Mia, ta bude taky bdít. Koukáš nám do obličejů. Pídiš se po odpovědi. Po dialogu. Dnes budeme zticha, protože bychom to jinak nezvládli. Jsme dost solidně na prášky a ještě líp, šoková terapie by nám byla docela vhod. Máme zavřeny oči, ale to nic neznamená. Předstíráme. Pamatujíš si, jak

jsi zpíval o temných vodách a o dalavách? Jsou skutečný. To nikdy nebyl pouhý obraz, táto, a temný vody nám spravedlivě melou břehy. A přišel čas svatejch následků našich zkurvenejch příčin. S tím už nic nenaděláš. Nebyla to nikdy tvoje chyba. Už nic nenaděláš. A že jsi nás naučil přijímat zklamání... z toho neměj výčitky. To se mihla možnost se záměřem, je požádě. Ale tvoje chyba to nemůže být, tys to sám nikdy pořádně neuměl. Miina lehká mozková dysfunkce holt pracuje tak, že se doted vzbouzí ožraná nočníma měrama a s krví v nose. Vzpomeň si, jak často jsme jí museli prát povlečení. A já... já si vybrala cestu temnejch vod. Byla to moje svobodná volba a teď přijímám její trvalý následky. To už snad ani nemá cenu řešit. Už je to pryč. Je po tom. Já jen, že by ti neměl na zádech ležet pocit viny, když vš sám, že muselo být chemií zákonitě způsobený, že holt téma depresema a psychotickéjma úrazama trpět budeme muset. Tomu já neríkám zklamání, ale vysokej stupeň matematiky, kterej pracuje na základě pravidel, jichž jsme si byli od počátku vědomi a kterej si mohl dopředu vypočítat každý imbecil. Prostor, kde vládne princip zákona akce a reakce. To není ničí nedopatření. Zklamanej jsi tu jenom ty, protože se tě chemie nikdy nedotkla a ty nemáš po boku ničitele, na něhož bys to mohl hodit. To je zas příklad prostoru, kde vládne válka. A to je přirozený. Na nás postupně uléhá poslední splín a někde tam zvenku doléhá hukot vzdálenejch vlaků. Přestaň stát jako střelenej a jdi už. Jenom si pamatuj, že tvoje holčičky nespěj. Dneska ne. A že Mandolínce slej oči, přehlídni to, ty si to neumíš vzít. A já mám jen jediný neblahý tušený, že za to nakonec můžem spít my. Že jsme tě nenaučily přijímat zklamání. Že jsme ti neumožnily přestat být z nás zklamanej.

A tak jsem tátovi poslala slova, co jsem mu nikdy za ži-

vota neřekla. Asi jsem podvědomě vykouřila dýmku míru. Byla jsem v tu chvíli precizně připravená čelit všemu, čím nás brzo méně rozmaširovat na nedefinovatelnou páchnoucí hmotu.

A tak jsem v přesile katarónie trpělivě vyčkávala rána. A bylo to všechno u prdele. Mně už to bylo všechno u to-tální prdele.

*

„Vzbuď se!“ Bětuška se mi snažila vypíchnout oko.

„Já nespím sakra... nesahej na mě!“

„Vypnuli topení...“

„Dyť tady žádný není...“

„To je jedno, prostě ho vypli.“

„Sem ti říkala, že tu...“

„NA TO TI SERU, ROZUMÍŠ? Vypnuli topení. Víš, co to znamená?“

„Že sou dost chytrý na to, aby nám tu udělali lázně.“

„Muže to bejt dneska... a taky to bude dneska, krávo! Vždycky vypnou topení, když se máme bát.“

„Ty se bojíš?“ Bětuška na mě vrhla pohled, který bych od ní v takovou chvíli nečekala. Příliv byl vystřídán odli-vem... zločin se minul s trestem a mně se měl zdát účinek týhle kampaně na hony daleko. Jako když si v noci někdo šeptne moje jméno. Mám ho slyšet v nejskrytějším zákoutí svý zdělaný dušičky? Ne... nemám. Mám sluchovou vadu už řadu let. A kampak se Bětušce poděla ta hrůza v očích?

„Nechala jsem ji doma. Dneska to bude moc špatný na to, aby to viděla. Dneska už to je... Agátka. A my myslili, že na nás zapomenou.“ Šoupavým krokem přecházela z jednoho konce místnosti na druhéj.

„Jo, mám ti vzkázat, že bude Poslední večere Páně.“

„V kolik?“

„Asi v pět nebo půl šestý. Tak nějak.“

„Kolik je?“

„Jsou čtyři.“

Jestli to tak bejvá, nebo jestli už v téhle časech nebejvá ani to bejvání... pohyb se mi jevil jako zbožné přání českého tuneláře... byla jsem fyzicky zdeptaná svou noční jógou. Jestli se budu vůbec moc došmejdát k odpolední a jeho nevědším zážitkům, tak si demonstrativně lehnu, až půjdou naše zástupy kolem. A to si pamatuju svoji osvícenskou tužbu kráčet s pochodní v levé ruce a Desaterem na rtech. To si toho pamatuju ještě relativně dost, aby to už nikdy nebyla pravda. V době, kdy při pochodu do lidožroutskéjch komor páchnoucích cyklonem B odpadávala židátka do příkopů, já asi dostala trojku z chování. Bude to podobný za chvíli. Žid nežid. Živ neživ. Jen ať je tam toho masa dost... aby se neřeklo. Lehnu si stranou.

„Hledala tě Mia. Je ztrhaná. Ptala se, jestli to víš.“

„Co vim?“

„No to s téma Kabátama.“

„S jakejma kabátama...? Upozorňuju tě, že mi dochází smysl pro humor.“

„S Mafií dlouhejch kabátů.“

„Co je s nima?“

„Voni je na nás poslali. Maj nás oddělat.“

„Mafií dlouhých kabátů? Na nás... poslali Mafií dlouhých kabátů?“

Mafie dlouhých kabátů. Eric Harris a Dylan Klebold. Byli to nejzkorumpovanější dva bastardi, co se kdy v jakýmkoliv hmotným uskupení pohybovali v rozmezí času. Pro něho Rozhňvaní mladí muži. Jezerní básníci, Anar-

chističtí buřiči či jenom kurvy a chcipáci, co si zasluhovali pojit dřív než my. Jenže ať to někdo vysvětlí Bohu, co spáchal sebevraždu, že se na nás dopustil nespravedlnosti. On by to už neskousl.

Pravda je, že Eric navštěvoval vyvolené se samopalem ráže Hi-Point 9 mm Carbine v ruce a Dylan míval samopal Intratec AB-10. Traduje se, že jejich samopaly bolely a že vůbec celá jejich přítomnost na člověku vsutku dokáže zanechat dosti viditelný fyzický stopy. Člověk prostě taky může sedět na gauči a zjistit, že už nemá hlavu. A bude to chápat jen proto, že tam před chvílí seděl Eric s Dylanem. Jinak nevidim, jak by se to dalo zanalyzovat. Na gauči s plandajícím krkem.

Tak oni je na nás nakonec poslali... to může znamenat jenom jedno. Jsou na cestě. Po škole je tím pádem už dávno rozmístěno x bomb, a je tudíž třeba chodit opatrně. Můžou mít nový samopaly. Můžou to tu podpálit. Oni můžou udělat cokoliv, dokud to bude pořádně bolet. Byli dotovaný kohosi státem, a když je někdo na někoho poslal, dotyčný mohl akorát strávit zbytek života odháněním, co asi tentokrát držeš v rukou. Je nás ale sto sedmdesát.

„Možná nebudou mít čas brát to po pořádku. Co myslíš?“

„Ne, to asi ne. Budeme ale muset stát v přední řadě. Jako první. Dyt víš, že si hrajou s téma posledními.“ O Ericovi a Dylanovi se vsutku šířily drby. Každý chtěl vědět, co dělat, když jsou nablízku. Ne aby to přejil. Aby to tolik nebolelo. A my, co jsme byli zvyklí oddělovat sebe samé každou neděli, zalykali jsme se hrůzou. Protože nic nebo-li tak jako cizí ruka.

Bětuška se pomalu sunula ke dveřím. Vypadala příšerně, jako obvykle. Věděla jsem, že to byla naše poslední konzervace. Stupidní, jako obvykle.

Tělo mě ještě neholdalo poslouchat. Nechtěla jsem si připustit, že jsem ztuhla strachem. Připustila jsem si, že la-vice je pro spánek moc tvrdá. Jako když si prase před jat-kama uvědomí, že má fakt těch pár kil navíc.

Vylezla jsem ze třídy a dala se slepičí chůzí chodbou směrem do jídelny. Pár jich posedávalo na zemi a předříkáva-lo cosi od modlitby po recept na kuřecí řízky. Někdo tla-chal o štrhlé limii, někdo o rovnováze, kterou tělu dodává stolní voda, a někdo o emancipaci žen. Někdo zjistil, že je homosexuál, a někdo, že neví, jakej je rozdíl mezi obilím a skotem. Někdo se dohadoval o funkci ribozómů a jiněj mu zas odpovídal, že si koupil deštník pro dva. Mohla bych dosvědčit tolik objevů, proroctví a nemoci zahušťa-jících onu chodbu. Vládlo nám něco nezdravého.

„Tady máš.“ Quick mi naservíroval Big Maca a extra velkou porci hranolek. Vysypal to celý na cibulovej por-celán.

„Nic lepšího jsem nesehnal.“ Cibulovej porcelán byl pro mě záhadou.

„Kde jsou ostatní?“

„Jedl jsem s každým sám.“

„Měl jsi tolik burgerů?“

„Jo. Splašil jsem je. Na dnešek mi je dali.“

„Maj všude slevy?“

„Jo, tak kolem osmdesátiprocentních.“ Tak se mi potvrdi-la domněnka, že to celý taky může bejt jen usácká propa-ganda. Osmdesátiprocentní slevy před koncem to totiž prozradily... jelikož ty jsou jen v americejch mollech.

„Je tam dost kečupu?“

„Jo, tvůj má dvojitou dávku.“ Nenávidim kečup. Teda, je mi úplně ukradený, jak je zkečupovanej můj burger, ale člověk by se měl o věci zajímat. Oba jsme se pateticky nořili do hlubin Big Macu a zdálo se, že máme jasno.

„Rozhodně bych ho víc propekla. Je suchej.“

„Ne... mně přijde OK, ale ten salát má bejt křupavější. Je zplihlej.“

„HM...nezdá se mi. Myslim si, že je čerstvej. Neměnil bych.“

„Super jsou ty okurky. Ty maj vždycky v pořádku.“

„Jo.“

„Pijej ještě colu?“

„Já ti ji nedal...? Někde tu je... tady ji máš.“

„Dík.“ A jak ti chutná svoboda, Quicku, co? Ta velká vše-lidská svoboda.

„Sere mě, že s tím Američani nic neudělali.“

„Jako s čím? S apokalypsou? Ne, to mě tak nemrzí.“

Mrzel nás akorát nepropěčeněj burger, ale chápu, že v těchto dnech jsou i v MacDonaldu nervózní, a asi jim to nemůžu vyčítat, jak bych chtěla.

Já ani nevěděla, co se v takových chvílích říká. Co se dě-lá? Když máme umřít, když si máme lehnout pod deku ti-cha... tak co může bytost jako dělat? Ocitli jsme se s Quickem na Poslední večeri Páně a místo chleba pojed-li jsme Big Mac a místo vína popili jsme Coca-Colu.

Netuším, zda bylo čemu se smát či nad čím bédovat. Byl zřejmý posun lidstva kupředu. Progres. Přece jen nebylo možno stagnovat. Byť jsme dosud nevynalezli stroj času, ani živou vodu, ani lektvar neviditelnosti a neoživili jedi-nou mrtvou mrtvolu, alespoň jsme byli dost daleko na to, prostřít na stole Big Mac. A to pro mě hodně znamená.

„Ale bohové nás milujou, Quicku. Alespoň nějaký. Oni nás musej milovat. Víš, zdálo se mi jednou... měla jsem divnej sen. Byl hodně pohyblivej. Jako mouchy ve vět-ru... víš? Slyšel jsi je? Chrašť to jako tvrdý fazole. Musíš je vytušit a pak uvěřit, že tam jsou. Oni tam pak dooprav-dy budou. A takhle jsem vycejtila malý nožičky, dětský

nožičky. Míhly se ve větru. Zavadily mi o kabát. Bylo poznat, že tančej. Podlahu se tak trochu otřásala do rytmu. Koukala jsem a nevěděla co říct. Až pak mi to začalo docházet. Já zapomněla poznat dobrý znamení. Dyť my už ani nepoznáme, jestli máme čistý boty nebo ne. Už neumíme dešifrovat pozitivita, jsme obalený sádlem. A tamten sen... ono to skoro vypadalo jako svěcení jara... přišlo mi, že bych měla bejt ráda. Z dětí se máš radovat, ne? Hlavně když tančej. A je jedno, jestli je to sen haluška, nebo schizofrenie. Máš dovoleno radovat se, jen musíš poznat kdy. Tehdy mě napadlo, že vlastně nás bohové milujou. Když to nebyl Gold, tak bohové, a když ne bohové, tak nás asi měl rád Gold. Někdo to bejt musel. Někdo nás měl rád. A i když kveruloval. Ať si to byl kleptoman, alkoholik, nebo fajšmekr. Ať si měl LMD. Ať to byl klidně Bolek Polívka. Přesto to tu muselo bejt, Quicku. Ta láska tady musela bejt první. Teď tu s tebou sedim, žeru Big Maca a vim, že jsme tu lásku propásli. Bohové neskáčou z oken. Oni nás maj pod nima chytat. A já to omílám zepředu, zezadu, shora, zdola a pořád mi to nejde do hlavy. Jestli Gold fakt vyskočil z okna, tak už žádný Bůh není. Není nic. Je nic."

„Ser na to. Nikdo tady v tý budově ti to nevysvětlí. Ani já ne. A když ne já, tak už nikdo. Ale něco ti řeknu. Kašli na důvody. Proč furt důvod? Připusti, že žádný není, a budeš o krok dál. Co se stalo, stalo se, a co se má stát – stane se. I kdybych ti měl koupit dalšího burgera. Důvod je výmysl lidstva. Ne náš. A v tom chvíl pes už od začátku. Co se dělo doteď, byl pokus o integraci dvou systémů, co se sobě nerovnaj jak v horizontálních, tak vertikálních sférách. Nepovedlo se, nic víc k tomu není. A proto dojez burgera, dojdi se vyčurat a pak počkej na tu Mafii. Nech se střelit jako první. Stoupni si do prvních

řad. Dostaneš to nejspíš do břicha. Při troše štěstí tě bouchnou do srdce třeba hned. Člivilí se budeš svíjet a pak už nic. Nebudeš. Tečka. Nic k řešení. No problemo – no výsledek. To nemůže bejt tak hrozný."

„Ty mi budeš vážně do očí tvrdit, že no problemo? Můžeš mě ubezpečit, že mi to za dvě hodiny stoicky zopákeš? No problemo? Zaručíš mi to?..."

Quick mi chvilíčku atakoval oko a pak se jal hledět do svého Big Macu a necukl ani jedním koutkem. Nemusel odpovídat. Vim, na co se ho zeptám, až ho najdu s prostřelenou krční tepnou a kulkou v játrech. Radši mi umře, než aby odpověděl. Na to se odpovědět nedá. Dá se držet hubu.

„My vás úplně nikdy nepochopili. Sme tam nahore koukali, a to se prostě nedá zanalyzovat. Nikdy jsme neodhadli, co uděláte. Když hořel barák, tak jsme do poslední chvíle netušili, kterej z vás tam vlítne, pomůže, a kterej uteče. To nikdy neodhadl ani Gold. Sme taky někdy sázeli ve velkým. Někdo na stepice a někdo na lvy. Nemohli jsme vystědovat ani tendenci toho dne. Kam to teda směřuje. Jakákoliv domněnka nemohla bejt braná vážně. Lev nebo slepice."

„Kdo prohrával?..."

„Gold. Gold to vždycky nasázel, že to jako ví, když je Bůh. Kolik prohrál...? Ty bláho, snad celý jmění. Všechno. Takřka všechno prohrál. Tohle byla taky jedna z věcí, která ho položila. Neunesl to. Jednou řekl, že to ne on je, ale lidi stvořili jeho. Že z něj udělali hroznýho kreténa. Což se svým způsobem potvrdilo. Ještě ti to nedošlo, vid'?"

„Co?..." To osvícení...

„My jsme bozi. Žádnej jeden Bůh není. To jsme my. Žádný nebe nahore ani peklo dole. Jenom Mekač, roxy, Kmart, palaccinemas, Simpsonovi, pemník, trabant a Las

Vegas tady u nás na Zemi. Vítejte v nebi.“ V nebi? Dostala jsem se do nebe?

„Přemějšlejš... jedinej, kdo spáchal sebevraždu a propadl všema podlahama domu, je Gold. Nikdo z nás se nedopustil obdobný prásárny, a to mluvím o celý historii. Takže když se teď tak stalo, co zjišťujeme? Že boží jsme my a Gold byl náš jedinej člověk. Jediněj opravdovej hříšník. Ten jeden, koho já poučoval o lásce k nepříteli, o odpuštění, komu já vysvětloval, že princip zub za zub a oko za oko je principem primitivů. Ten velikej člověk, co se nedokázal řídit Biblií a dělal svým bohům po celý tisíciletí veliký starosti. Je to obráceně. Je to jediná otázka, na kterou ses nikdy neptala, Agátka?“

Byla bych k týhle tezi došla vylučovací metodou. Jediná otázka, na kterou jsem se nikdy nezeptala. Nic na tom není. „Takže ten velikej člověk selhal. Naše předpoklady selhaly.“

„Jo, jsme to my, kdo bude pod oknem chytat. My nikdy z něj nevypadli.“ Moje domněnka a nepodložená hláška byla pravdivá. My nepadáme z oken.

„Proč jsi mi to neřekl dřív?“

„Není důvod, abys tyhle věci věděla. Říkám ti to, protože si myslíš, že se ti ulevilo. Je to ale totálně jedno.“

Já jsem Bůh.

Mám právo: udělat kotrmelec, sprostě nadávat holubům, přestovat banány, zkorumpovat svoje IQ, stát se nazi sklářem, sežrat brooklynskej most, doporučit al-kajdě psychologa, předplatit si ekonomický týdeník a domnívat se, že jsem zebra.

Tudíž se ukázalo, že mám relativně velikej objem nárokový potence. Jsem svobodný člověk.

„Se mi to zdá, nebo bejt Bohem je fakt na hovno.“
„Je to na hovno.“

„Je na hovno vůbec bejt.“ A už mě maximálně dosíral ten nepropečeněj burger. Nepatrněj zbytek jsem položila na talíř. Máma mi vždycky kladla na srdce, že na talíři se má nechat zbytek jídla. Vyžranej talíř působí barbarsky. Má Věčeře Páně byla u konce a na povrch vyplynula dvojaká nálada. Jsem na vrcholu a jsem tam sama.

„Co teď?“

„Musíme se pomodlit.“ Větší bullshit mi nemohl překřžít cestu, nicméně v těchto dnech bylo možné cokoliv. Oba jsme si klekli vedle sebe.

„Jo a kam se jako chceš modlit? Co? Nemůžeme se modlit nahoru, Gold padá pod našima botama.“

„Jo, to je fakt.“ Quick navrhl, abychom si stoupli a předklonili se. Učinili jsme tak jako při tělesné výchově, akorát jsme si nedosáhli konečkama prstů na palce u nohou. Protože mám reflux, rozmělněnej burger mi za přítomnosti žaludečních šťáv stekl zpátky do krku a vyvolal tak v mých ústech šlepenej závan kyselosti. Kdybych se dožila zřívejšího rána, bolelo by mě v krku. Jenže toho se nedožiju. Umřu zdravá.

„Kdo z nás?“

„Ty.“ Quick chytl v ksichtu palčivě rudou a moc dlouhou to vydržet asi neměl.

„Drahý Bože, nechť padneš v pokoji.

Nechť ať v pokoji padneme s tebou.

Budíž tvé jméno alespoň zčásti zůstaň neposkvrměno

Budíž nám na to konto v srdcích mír převládá...“

„Kecy.“ Z pusu mi vyšplouchly žaludeční šťávy. Znehodnotily tak důvěryhodnost mý námitky.

„Věřili jsme tobě,

byť ty jsi nám důvěru dát nedokázal.

Jsem zmaten

Zapomněl jsem lhát

A již se neumím modlit...“ zalykala jsem se. Má poslední modlitba byla tak překyselená. Že trvat dýl, vyfítl by mi žaludek do pověří. Chtěla jsem se spíš modlit k němu než k Bohu.

„A tak mne nech promluvit s někým jiným a nebudeš žárlit,

jelikož padáš a tvý vnitřností se tlakem stlačují, a doufám, že tě to bolí dost na to,

abys nebyl schopen vyslyšet naši modlitbu.

Poněvadž bych radši rozprávěl na téma Benešových dekretů

Než se kdy ještě pomodlit k tobě.

Jsi zklamanej a zklamal jsi nás.

Nic ti nedlužíme a ty nám to, Otče, nikdy nesplatíš.

Jsem rozhořčen a nevím, jak se nazvat synem božím

Když jsem uvízl v sirotčinci.“ Quick by toho bejval navzduštal mnohem víc, jenže mu oční bulvy vystupovaly z důlků.

Bylo mi Golda líto. Co mu Quick řekl, byla pravda. Ale nemilovat ho, nezaváněli bysme do takovejch extrémů. Zbožňovali jsme ho. Jako lidi svýho Boha, jako bozi svýho člověka. A tak mě v tu ránu napadla jediná modlitba, která tady byla namístě. Deklamovali ji v Holly Woodu.

„Já bych zvracel...“

„Quicku?“

„Co?“

„Víš, jak se dobře pomodlit, aby to nebylo trapný.“

„Jak?“

„Říkával to Manson a je to logický až teď. Ptal se, jestli miluješ svýho Boha?“

„Jo.“

„Jestli miluješ svoje bouchačky?“

„Jo.“

„A jestli miluješ svoji vládu...?“

„Jo, miluju ji.“

„Tak klidně checni.“

Takže jsme vyšli s pravdou na povrch a zašli do králíčích nor, hor, luků a hájů... hluboko hluboko dolů, odkud nás nevytáhla ani Alenka z říše divů. Padla na nás s Quickem všehoschopná únava, a tak jsme se už rozešli checnpout.

Mám modlitbu v srdci, mělo by tudíž bejt tak 37 stupňů Celsia.

V mým srdci zkapalněl vodík, cejtim se jako supravodivá kráva...

*

V půl devátý začaly se odevšad ozývat zvony. Jistojistě bylo každému jasný, co přijde. Čas zrychlil a přilejval nám do bot ocel. Shora mi stekla dolů v těle krev a skladovala se v chodidlech. Připadala jsem si jako zpropadenej koncentrák Ebese, kde byl můj děda a kde se ve sklepech skladovaly kila cigaret, brambor, bouchaček a nábojů. A byla jsem jako hlína, co skladovala tisíce ubitejch těl, a bylo ode mne očekáváno, že se budu šoupat dokola, dokud se to kolo nezavře. Miina hlava, jak se zdála vynořit z mlhy, kde se dávno nevyšketovaly gorily, opět zmizela mi z obzoru. Zmizela mi z alba fotek, jako mi moje album zmizelo z ruky. Jako mý slova, co slezly z papírů, jako moje šlápoty, co zmizely ze sněhu. Jako Čapek, kterej vyšel z kontextu, jako cizí Agátka... by odešla z celkový pravděpodobnosti do míst skic a křivejch čar neuležítý domněnky. A Quick nedokázal zachránit, co se dalo, mohla to bejt moje smrtka. Jestli kdy vůbec Bůh byl,

je teď doma a my nevíme, kde jsme. Jako že to je jedno, jako že si jen myslím, že se mi tím uleví, jako že...

Chodby Scholy Alternativy někdo vystavil z molitanu. Nejspíš už vystlali svět dekou ticha. Někteří z nás si lehali na zem. Bylo jich jen pár. Viděla jsem ležet Franka, slyšela jsem uléhat jeho slova:

„Mé nohy jsou uvolněné, má pravá noha je uvolněná, má levá noha je uvolněná, má chodidla jsou uvolněná, odpočatá, nic mne nebolí, je mi, jako bych v životě ani ve smrti nestál na nohou, mé nohy jsou lehké jako...“

„Franku?“

„Di se vycpat, dělám si tu mystický cvičení. Jsem potažen zcela novou kůží, jsem jako had, který se vysvlékl ze své minulosti, již nemám touhu skákat zase přes kaluže, jsem uvolněn, nepotřebuji čurat...“ Frankova slova byla jasná, přímá, strozumitelná. Chopil se spolupráce se svým nevědomím, a jestli za jeho technikou stál Jung, Freud, Ericsson, Breuer nebo díra v hlavě, tak to se rozcházelo s podstatností.

Viděla jsem exponenciální rovnici na tabuli a pár zaostalců řešících derivaci několika příkladů. Docházela jim křída, tak se kousli do tepen a psali dál krví. Chtěla jsem jim pomoci, ale nematurovala jsem z matematiky.

Nemohla jsem si vybrat, jestli se budu koukat, nebo budu poslouchat, či snad pouze šahat. Mý mozkový závitý ujižďelý na drahách chaosu a tělesný funkce se neposkládaly do řad Rubikovy kostky. Potřeba individuality pokryla i moji maličkost a třísnila mě na fleky mrtvý tkáň, co si s nima myši házely po zdech. Kdyby mi ze zad seskočil Baudelaire a ukázal na mršinu, poděkovala bych mu za tak krásný objekt a strávila bych své poslední hodiny anatomickou prohlídkou. V krajních mezích kontinuity zaničká ošklivost i krása. Zaniká vina i nevína. Zaniká tu příliv

a odliv. Vzniká problém jen se vyprázdnit, jelikož ve vzduchu čpí obava z neschopnosti se pak utířit. Při morálním i etickým rozkladu mi na mysl přišla pouze nenávist k souvislostem a intelektuální nabubřelosti Julia Cortazára. Vytanula mi na mysl nutnost čistých vlasů a všeho, jehož význam dávno slehl pod kopytama rozzuřeného maso-davu. Byla jsem zkrátka roztrhaná a nevypraná, splácaná z neslučitelných ingrediencí, rozleptaná pod pokličkou dobrého úmyslu bláznivý Viktorky. Někde mezi absencí a odchodem na cestě z pekla nikam s hlavou slitou v ježka v kleci a nohy zmáčený v suchoparnu. Tlačil mě ze schodů proces diferenciací. Diverzita v plném slova znění. Jakéj tisíc asociací ti padne do oka, když se tříští sklo? Quicku, slyšíš mě?

Jo, slyším tě.

Jsi celý? Kde jsi?

Já nevím.

Víš, že bys vůbec něco nevěděl?

Já... co se má vědět...?

Co je?

Bolí mě vlas.

Má grandiózní vlna chaosu počala zaujímat charakteristiku rytmiky a podoby. Takovej proces slítejch a rozlítejch existencí nastává při požití nadměrného množství papírů. Jestli nám na hlavy kapalo LSD, nebo jen byla kdysi v LSD pravda, byla tu jistá možnost, jak se z pavučiny vyškřábat. I ketamin má svoji techniku, a co by to bylo za chemii, kdyby se nedala rozluštit? Jsem postavena před problémem diety/lamidu kyseliny lyserygové a nemám číslo ani na Grofa, natož na Hofmanna. Ani nevím, jestli je vůbec 19. dubna 1938, aby mi svět dával smysl. Požírám mě oligofrenní retardace.

Kurt se v jídelně pořád houpal na lustru. Sever. západ, jih

a východ. Proti směru hodinových ručiček. Jako když někdo krouživými pohyby vytahuje zažraný klíště. Stála jsem na místě, kde jsme s Quickeem před časem prodávali míčko Popular. Bylo nám tehdy asi hezky. Mám na to poměrně vyhrátou vzpomínku. Postavy mi v očích nabývaly matného mlhavého rázu a má oblíbená melancholie uplula po proudu starých anglických potemnělejších lesů. Kde zaléhá vytí a kde kořeny požívá pes Baskervillský. Dvěře do mých fantazijních polí byly zrezivělé. Beztak se za nima nacházelo vyschlý makový pole, něco mezi poušťí a prázdňným židovským hřbitovem. Proč jsi tam, Quicku, nikdy nebyl pohřbenej?
„Nebyly prachy. Šetřili jsme na nový posteť.“

Ad absurdum...

*

Now it's spring, the trees are all in blossom
Small white clouds float in the sky above
See Katusha coming from the river
Hear her singing... waiting for her love...
Hear her singing... waiting for her love...

Otevřela jsem dveře do kabinetu, ve kterým jsem našla Mandolínku. Zpěv se linul po ploše školy coby třpyt rybího zlata. Naboural se tak do systému ticha.
„Zvony přestaly zvonit.“

„No jo.“

„Všimla sis jejich morseovky? SOS...“

„Ne, vidíš, a SOS já většinou vnímám.“ Maggie posedávala na skřini. Bříško měla plný dítěte, který si zoufale vysnila. Maggie si říkala. Byl to prostoduchej osud.

„Ještě se prodáváš na Hlaváku, Maggie?“

„Ne, už jsem toho nechala. Čekám dvojčátka.“

„Tu Katušu jsem si taky zpívávala. Než jsem zjistila, že to je kulomet. Pak jsem si ji zpívala ještě víc.“

„Jo, Katuša. Krásný jméno. Dneska zavřeli poslední kosťel.“

„Jak to myslíš?“

„Na ty zvony zvonili rebelové. Už je zpacifikovali. Ale jinak jsou kostely oficiálně zavřeny. Dneska zavřely ten poslední.“

„Taková divná kontrarevoluce. Proč je prostě neignorovali?“

„Mně to spíš přijde něco jako anticharta.“

„Teokratická anarchie.“

„A nikdo na týhle zemi nezůstal ateistou.“ Až k lidem dojde Bůh a na povrchu zemským nezůstane jediný ateismus uvědomění, co se stane? Zavřou poslední kostel.

„To se mám jako smát? Já se stydím.“

„Za koho? Za co? Za Boha, co si seskočil bez padáku? Nebo za ty, co zůstali s padákem na zemi?“

„Za cokoliv. Za sebe.“

„Jsme civilizace na jedno použití. Žádná recyklace. Došli jsme – palivo, zásoby, energie. Až spadnem, vyhoděj nás do koše.“

„Jenže zavřít poslední kostel...“ V mý děloze se hnuly zbytky naděje.

„Mně to přijde, že se z lidí staly kurvy.“ Maggie na mě vrhla hladovej pohled.

„Ne, moje holčičko. Dneska se z kurev stali lidi.“ Dneska se z bohů stali lidi.

Dneska se z nikoho stal N I K D O.

„A co se stalo s JUDr. Reinhardem Mattonim?“ Praotec šit se klímal sem a tam. A jeho koží hlava s třískama mezi zubama spadala přes oprátku přivázanou k lustru. Jako tehdy moje Mandolínka.

„Neunesl tíhu svého poslání.“

„Se domnívám, že to koneckonců byla jenom koza, co nedostala názrat.“

„Jo, tak to nepochybně.“

„Já myslela, že v týhle škole už není možný spáchat sebevraždu. A tady se oběsila koza.“

„To jí spíš někdo pomohl, než že by se uměla oběsit.“

„Seš osud, snad ne? Bys měla vědět, jak to bylo...“

„Si snad už nemyslíš že na všechno pořád čumím? Nezájímá mě to! Zejména tahle škola mě nezajímá. Na tu nečumí nikdo.“

„To mi nemusíš říkat, to ví každěj.“

„Du pryč, nebaví mě to tu.“

„Dřív jsme se měli rádi...“

„Dřív se všichni měli s každým rádi. Dneska není dřív. Včera bylo už pozdě. Nic mě nemrzí, protože si na nic nevzpomínám.“

Maggs, jak jsem jí říkávala, vyšla ze dveří a zabouchla. Ani si nezpívala Kатуšu. Ani nestačí porodit svoje miminka, jak říkala: Včera bylo už pozdě. Jenže na rozdíl od ní mě to trochu mrzelo, i když jsem si taky pamatovala pěkný kulový. Jen nějaký náznak snahy o cosi, co mohlo bejt čímkoliv. Ta celá moje stupidní inscenace jednoho života, co ji s sebou táhnu z jednoho bordelu do druhýho. Jednou mi snad nakecali, že umřu ve dvou, a přesně jako to bejvá: ani nestačila polem přeběhnout liška a já nedožrala ty mastný topinky a zase se moje konstrukce hne v základech coby velmi nekorrektně postavenej barák a s pocitem hlavy pod vlastní sekerou. A odted do zejtra

zase sama a od zejtra až na konec drahy v Brezince, tam, kde kolej končí a počína separace. A ty jejích kecy o egožroutství... už nevidím ani své bludy. Jdu domů. Už si nemám s kým co říct, už nemám s kým mluvit. Umřu sama... a bůh ví, jestli se vůbec vejdu pod tu deku ticha. Sedla jsem si do bobku a opřela se o skříň. Najednou mi na hlavě přistál nějaký papír. Fotka, zjistila jsem. Seshora ze stropu pomalu, ale jistě začly slítávat na mě fotky. Třeba deset fotek, sto. Padaly v proudech, tlačenicích, masách. Padaly v litrech, objemech a tučtech, v kupách, horách, vlnách, sprškách, kapkách... tolik fotek na mě nikdy nikdo nehodil, takovým útokem mě fotky nikdy nevzaly. Odchytila jsem si namátkou jednu, na který jsem byla já a Mia před ženským hajzlem. Už vim!! To tehdy, když mi říkala, že Quick je smrtka, a já jí tak véhlasně prorokovala, že nás ne dogonjat. Jo, jasně že nás Bárbími nikdy nedohnali. To protože jsme míle za nima. Na fotce bylo napsáno: S láskou od Maggie. Pak mi na klině přistála fotka z parku, když mi bylo pět, a pak zas můj zlostně pořezaný ruce. Padaly na mě fotky celého mého života a jeho skrytejších symbolů, vykřičníků, paradoxů a ironií. Fotky ze stanice Náměstí republiky, kde se Štěpán se mnou poprvý líbal, a Silvestr, kdy jsem se poprvý ožrala, a můj ksicht, když mi řekli, že jsem těhotná, a pak můj ksicht, když přivezli právě narozenou Mandolínku domů. A moje vyfoceny vysvědčení, který jsem spálila, a máma v moři, a bratr se žloutenkou a všechno to, co jsem byla já, spadlo ze stropu. A těch x desítek obrázků z mý pitvy, mejch střepů, ze Scholy Alternativy, přátelství s Quickem, mílko Popular, Mickey a jeho vločky... Vanda.

Vim, že na každýho v tu chvíli spadly jeho fotky. Vim to, protože na tělo doktora práv pana Reinharda Mattoniho spadlo množství kozích fotek. Vim, že si Bětuska,

Quick a Mia v tu ránu na mě vzpomněli... a snad i Matěj a celá Schola Alternativa na svou hromadu fotek koukala a pak ji jednoduše od sebe odšoupla. Vim to, protože jsem tak udělala já. Ty fotky mi nebyly nic platný. Maggiin úmysl taky.

★

Už začli pouštět plyn. Můj nos dostal pěknou dávku štiplavého sajrajtu. Mám pocit, že to je cyklon B. Mám takovej pocit, že to je cokoliv, co oblbuje. Mám pocit, že tu nejde o žádnou mytickou bitvu, jak po celý čas prorokovali. Mám pocit, že nás zakázali a nastrkali do slepičích nor, do králičích kurníků. Jsem citově monogamní... v tenhle velikej předvečer večera a pondělek už nikdy nebude zítřkem. Je skoro po všem. Mrzí mě to. Jo a ten plyn mi tupí potenci dole a v hlavě a v pálce těla. Jako bysme měli táhnout do basy s cukrovou vatou. Chci za nima za ruku a po dvojicích. Někdo tam nahoře a někdo tam dole... mi to vyvrátil. Zítřka za ranní rosy... už nikdy nesejdu těch třicet schodů do pekla, jak jsem vždycky chtěla. Tam, kde jsou ty dveře... kde je ten důl, tam, co se zavírá navždy. Na koho dneska sáhla insomnie a kdo na ni vztáhl ruku sám? To už se nikdy nebudeme ptát. Hrana nám zvoní všem. Musim ale vyvrátit, že z hovna růže vzejde, dneska tak na maximum v lidský růže hovno vzejde. My víme to svý a oni věděj to mý. Mně z maličku kape bouchačka.

Tak to je ono, ztrácím půdu pod nohama, hrany se zaoblujou. Prej pouštěj plyn krátce před smrtí. Měl by nás otupit do tý míry, že si jednoduše nevšimnem, že umíráme. Jsem zvědavá, jak se tenhle velevynález osvědčí. Sedim na zemi, opřená o skříň, a vedle mě se houpe sva-

tej otec doktor práv Mattoni. Je mi ho líto. Zvířata do toho neměli tahat.

Jakmile vstanu, vyjdu na chodbu... už všichni budou stát. Bylo mi to nad slunce jasný. Schylovali jsme se ke konci. Taký že jo. Vydrápala jsem se z kabinetu, oblepená stárejma fotkama, a moje škola stála v pozoru. Nikdo neležel. Nikdo neekl, jen čuměli na dveře, jimiž se vcházelo do jídelny. Bylo nás sto sedmdesát žáků natěsnaných do jídelny a místo nám nedělalo starosti. Někteří odtáhli stoly ke zdem, aby si nikdo nemusel na ně stoupat. V obecným strachu je lepší se mačkat. A taky nám ten plyn podrážel nohy, bylo třeba se vzájemně podržet. Horkotěžko jsem se prodrala do první řady, a ještě líp – namířila jsem si přímo proti dveřím. To jen za účelem maximalizovat pravděpodobnost, že chciplnu rychle. Neviděla jsem ani Quicka, ani Miu, Bětušku, Franka, Pekču, Matěje, Píkolku, Mickeyho... nikoho... zmizeli mi. Quick mě tím totálně dostal, myslela jsem, že budu-me v první řadě stát spolu.

Skoro nemožný podat zprávu o vzduchu, kterej nás tam smotával dohromady, odečíst ty megatuny plynu, tak tam na našima hlavama zela jedna nekonečná a precizní čára. Jasná... víc než cokoliv jinýho. Přese všechno, co se mělo zdát nesrozumitelný a chaotický, byla tahle čára jednoznačná. Dokonalý vědomí toho, co má přijít. Už jsme leželi pod dekou ticha a v dáli šuměl padající Gold. Jeho šum rostl astronomickou rychlostí a tížil nám tak dýchací ústrojí. Měl se chýlit ke konci.

Skoro nemožný zapsat do not zvuk kroků Mafie. Jsou jediný svýho druhu. Bez ozvěny. Maj rychlou frekvenci a nepřijemný intervaly. Bejt sentimentální kráva, budou

mi připomínat Carminu Buranu. Bějt jenom kráva, připomínaly mi kroky dvou zasranejch bastardů.

Skoro nemožný podat zprávu o posledních věcech, co se staly po tom, co já to dostala dvakrát do břicha. Jedna rána na spíš vlevo, řekla bych těsně nad dělohou, a druhá asi tři centimetry pod pupíkem. Přesně jak Quick předpověděl. Uši vypustily duši a vrtaly tunel do mozku. V pravým koutku levýho oka mi praskla žilka, vytekla a to bylo to jediný optický, co si z toho momentu vybavím.

Ne že bych si všimla kulometů obou dvou gentlemanů Eri-
ca Harrise a Dylana Klebolda.

Ne že bych si těch zmrudů všimla vůbec.

Ne že bych si stačila uvědomit cokoliv. Stihli mě vobouchnout dřív, než jsem se začla bát.

A to je ta spása a prokletí první řady v zástupech na smrt... ze který...

...se už nedá vrátit.

DOSLOV

Kapky přestaly padat. Kohoutek je utážen. Mám v břiše červa. Došly mi sliny. Přežila jsem.

Přežila jsem.

Přežila jsem to.
„Quicku, ty ještě funguješ?“

„Jo.“ Z pusy mu vystříkl pramen červený.

„Za chvíli zkolabuješ.“

„Co je s tebou, tys to přežila?“

„Ne. Chcípnu tak za deset. Ta tvoje zkurveně první řada.“

My z prvních řad slehli první, jenže budem ležet nejdíl ze všech, dokud se nevylejeme. Většinou z nás to nabouchali do břicha. Takže ne rychle, pomalu.

„Je to fakt na hovno.“

„Ukaž.“ Quickovi to napálili do krku a třikrát do hrudního koše. Žil, protože jsem si ho tak vysnila.

„Nekoukej se dozadu, nepotřebuješ to vidět.“ Quick odešel. Jeho poslední slova.

Vzadu seděla Mia s ustřelenou bradou. Poznala jsem ji podle vlasů a znamínka na koleni. Seděla jen tak bez kalhot.

Zbylo nás něco kolem šesti naživu. Zbejvalo nám kol deset minut. Vim proč.

Strčila jsem si prsty do děr, abych tolik necákala a neuklouzla po tom. Přes metráky masa na ženské hajzl. Dveře byly vylomený. Moje oblíbená práva kabínka byla obsazena jedním z Mafie. Bouchl se do spánku. Nebo někam jinam, prostě neměl kus hlavy. Koukám na jeho samopal s vyrytým SI VIS PACEM. PARA BELLUM a ne stačí mi to.

Usedám na levej hajzl. Kde sedával Quick. Kde seděl, když mě potkal a měl svoje povídání.

Na okýnku je dávno připravených šest střepů, různá veličost, různá šířka. Chopím se jednoho. Nařezala jsem si dvakrát obě zápěstí, obě předloktí a podélně obě krční tepny.

Už mě to sere. Mám pár minut. Opírám si hlavu o kabinu.

Chci jít sama. Svým střepem, ne jejich samopalem.

Takže jsem to vzdala podruhé. Je to logický. Sebevraha nikdo nepoučí. Já mám jasno, co se bytí týče. Na mozku kusy novinovejch papírů.

Ať mi už nikdy nikdo nenabízí dvakrát, co jednou už jsem poslala do hajzlu.

A to je, jak Schola Alternativa smrděla.

To je ta její story.

Story o tom, že sebevrazi nechcípaj, aby mohli jednou žrát jed na krysy.

Natalie Kocábová SCHOLA ALTERNATIVA

Obálka Jiří Troskov (elements ds)
Odpovědný redaktor Robert Kubánek
Sazba a technická redakce Libor Hofman
Vydala Mladá fronta jako svou 6 189. publikaci
Tisk a vazba Europrint Modřany, a. s., Praha 4
144 stran. Vydání první. Praha 2004

Knihy Mladé fronty si můžete objednat na adrese:
Mladá fronta, a. s. – nakladatelství
Mezi Vodami 1952/9, 143 00 Praha 4 – Modřany
e-mailem: prodej@mf.cz
na internetu: www.mf.cz
nebo zakoupit ve firemní prodejně
Mladá fronta, Spálená 53, Praha 1, tel. 224 930 564

Natalie Kocábová: Monarcha Absint

Nabízí se mnoho způsobů, jak číst, chlapat a posleze charakterizovat tento text. Mezi prvými nás pste napadnou slova *generační výpověď*. Daleko bychom také nemuseli chodit pro výrazy *postmoderní, existenciální, snový až surrealistický, imaginativní, odvážně experimentující, hledající...* a v každém případě (a ve všech ohledech) *kontroverzní*. Rozhodně se nemylíme ani v jednom bodě, zároveň však budeme úplně vedle – a klidně ještě můžeme dodat *sokraté a blasfemický*.

Hovoří-li o své knize sama autorka, je mnohem prostší a její slova jsou mnohem výstižnější. Podle ní je Monarcha Absint především básně.

Tato kniha nechce ničemu dělat reklamou. Autorka je na stranou pozorovatelkou a zaujatou vypravěčkou, po stále výhradně heterosexuální vztahy a snaží se být neotvářlá na čemkoli a na komkoli. Text vznikl za mnohdy bolestného popírání autorčina já a v žádném případě nečerpá z meteo-astrologických poznatků. Příběhy jsou reálné fikcívní... Tato kniha není návod. Je to básně...

Ma sny-sl pokoušet se k tomu ještě cokoliv podotkat? Pokud ano, tedy jen to, že je to dobrá básně. Básně, která rozhodně stojí za přečtení. Protože jako každá dobrá básně zatraceně nenechá nikoho lhostejným.

Vydání: 148 stran, 144 Kč

Natalie Kocábová: Slyšíš mě?

Knihka *Slyšíš mě?* je autorčinou prvotinou. Jedná se o klasické o autorský výbor, přičemž dosavadní tvorbou zahrnující verše od nejranějšího období až po současnost. Vnímavě čtenáře potěší knížka, která vás inveneri a vyzrálostí. Ostatní pak jistě přiměje k úvahám o autorčiných mnohdy nekompromisních a vyhraněných postojích a názorech, jež nannozve vyjadřují poety celé současné mladá generace.

Vydání: 104 stran, 99 Kč

Všechné knihy si můžete objednat na dobírku na internetové adrese:
<http://www.roun.cz/obchod>
nebo na telefonních číslech Roman Roun Agency: 608 887 728 a 777 667 728
Internetovou prezentaci Natalie Kocábové najdete na adrese:
<http://www.roun.cz/natalie>

